

Dacă luăm aminte la scurta rugăciune românească „Dă, Doamne, mintea românului de pe urmă!”, atunci avem dovada clară că în decursul istoriei sale acesta s-a păcălit de-atâtea ori urmând calea monstruosului dicton „Capul plecat sabia nu-l taie”, o veritabilă perlă a strămoșescului îndemn la răbdare și resemnare, încât avea nevoie de lecția dură a umilințelor care cu necesitate urmau, ca mintea să i se lumineze și el să ajungă să regrete trecutul, cu o idee parcă mai puțin amarnic decât prezentul. Că doar nu de florile mărilor, în faimoasa poezie *Doina*, Eminescu deplânge destinul *à rebours* al românilor: „Vai de biet român săracul,/ Înapoi tot dă ca racul...”

Iar lamentabilele isprăvi ale românului de după Decembriadă sunt ca o lespede pe mormântul speranțelor salvate din universul concentraționar al bolșevismului, o tristă confirmare de care bucuros s-ar fi lipsit, numai să nu audă cum tot mai mulți dintre conaționalii săi regretă inumanele avantaje ale fostului regim, vremuri de plâns și (pe la colțuri) de scrâșnire a dinților, despre care cei mulți și năpăstuiți afirmă cu certitudinea disperării că „mai rău nu se poate”!

Dar iată că se poate, pesemne ca o supremă dovadă a spusei că de ce te temi nu scapi și ca o halucinantă împlinire taman de-a-ndoaselea a rugăminții românului: „Numai mai rău să nu fie”, respectiv „Nu da, Doamne, românului câte poate să îndure”:

Se poate ca pământul bun de uns pe pâine să ni-l lăsăm în paragină, ca mai apoi, pe bani împrumutați în condiții împovărătoare, să cumpărăm peste 70% din alimentele cancerigene ce ajung pe mesele românilor; se poate ca într-o țară cu însemnate resurse ale solului și subsolului, tot mai mulți români să trăiască din te miri ce (inclusiv din cerșit și ciordit), timp în care respingătoarea tagmă a ciocoilor se îngrașă de stă să plesnească; se poate ca nemulțumirea celor mulți și crunt înșelați să tot sporească, iar președintele în exercițiu să se descotorosească de ei prin cinica invitație de a părăsi această țară („Cui nu-i place, n-are decât să plece!”); se poate ca o țară săracă așa ca România zilelor noastre să-i îmbogățească pe cei

Scris de George Petrovai
Marți, 27 August 2013 12:42 -

putrezi de bogați, fie prin privatizări și/sau contracte scandalos de păgubitoare pentru grosul românilor, fie (mai ales) prin neîncetata hemoragie de materie cenușie; se poate ca nenumărați slujbași mărunți să fie disponibilizați, numai ca foștii torționari ca alde Vișinescu și Nikolski să-și primească nesimțitele lor pensii de colonei și generali, iar fostul președinte Iliescu să-i compătimizească și, cu puterea care i-a rămas, să-i amenințe pe golanii de jurnaliști cu revenirea minerilor în cazul în care ei continuă să-i tracaseze pe acești „simpatici bătrânei”; se poate ca atâția tâlhari dovediți și cu acte în regulă să-și plimbe suficiențele îmbăloșate prin cotloanele celui mai mătăhălos parlament și a celui mai „cinstit” guvern de la Decembriadă încoace, numai pentru că o hidoasă formațiune politică a câștigat alegerile generale la un atare scor năucitor, încât își permite la modul sfidător să mențină în scaunul de prim ministru un mitoman și un hoț intelectual răsdovedit; se poate ca, în pofida neîntreruptelor disponibilizări din sectorul bugetar (de altminteri neaducătoare de economii, atâta vreme cât instituțiile centrale își răd în barbă de atari marafeturi), numărul preoților și al pastorilor (cu toții lefegii ai statului) să sporească an de an (unde cu câțiva ani în urmă era un singur preot, acum sunt doi sau chiar trei), căci România de azi este un adevărat Eldorado pentru unii ca ei – numărul lor este mult mai mare ca cel al medicilor rămași în țară, iar numărul lăcașurilor de cult este de circa două ori mai mare decât cel al școlilor și spitalelor la un loc (an de an se construiesc sute de lăcașuri de cult, în timp ce numărul spitalelor și școlilor rămâne în cel mai bun caz neschimbat, căci în ultimul sfert de veac nu am știre să se fi construit așezăminte spitalicești, educaționale și culturale, însă știm cu toții că unele dintre cele existente s-au închis și că multe dintre cele încă rămase în funcțiune sunt într-o stare jalnică); se poate ca densitatea pseudoculișilor agresivi și cu pretenții să fie atât de mare, încât inculții cumiști sau pasivi par niște mielușei în comparație cu aceste dihanii fabricate în cele mai sordide universități din țară și străinătate, deși o știm cu toții că și unii și alții împing țara și viitorul ei incert înspre înfricoșătorul hău al manelizării și becalizării; în sfârșit, dar nu în ultimul rând, se poate că asta-i voia Domnului ca, după ce ne-a înzestrat țara cu de toate, să avem conducătorii pe care-i merităm până când ne vom îndepărta albeața de pe ochi, astfel ca să ne putem alege conducătorii care să demonstreze prin dăruire și pricepere că ne merită.

...Și cu toate astea, există soluții practice pentru grabnica îndreptare a situației dezastruoase din România. Iată doar trei, fiecare dintre ele cu mult mai bună decât sforăriile politice de până acum:

1. Guvern de uniune națională (o soluție limită la care politicienii responsabili din orice țară, mai puțin România, recurg în momente de mare cumpănă);

2. Guvern de tehnocrați, cu un prim ministru ales dintre românii din străinătate, care se bucură de relații și simpatie la câteva dintre marile cancelarii ale lumii. Firește, dacă acesta ar accepta invitația politrucilor din țară, având cunoștință pe de o parte de megadezastrul economiei românești, pe de altă parte de mulțimea găștilor și de densitatea tâlharilor cu relații sus-puse de pe aceste meleaguri;

3.Revenirea la monarhie.

Dar există cu adevărat vrere politică pentru salvarea reală a României, ori interesele actualilor politrucii (cam toți de stânga și ticăloșiți până în măduva oaselor) sunt atât de hâde și de antiromânești, încât de cum ajung la guvernare se grăbesc să pună în practică ceea ce se feresc ca de foc să recunoască public: După noi potopul?!

AUTOR: George Petrovai

august 2013

www.sighet-online.ro